

MAITE CARRANZA

La lloba grisa

La història de la Demèter

— L'inici de —

La Guerra de les

Bruixes

edebé

La lloba grisa

MAITE CARRANZA

La lloba grisa

La història de la Demèter

— L'inici de —

La Guerra
de les

Bruixes

edebé

© Maite Carranza, 2023

© Edició: Edebé, 2023
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Direcció editorial: Reina Duarte
Coordinació de la Producció: Elisenda Vergés-Bo
Disseny: Aurora Iraita
Imatge de la coberta: Jacques Hurtu. The Met i DepositPhotos
Maquetació: Baber Comunicació, SL

Primera edició, octubre 2023

ISBN: 978-84-683-5858-1
Dipòsit legal: B. 12259-2023
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

A les meves estimades bruixes, a totes.

LES OMAR I LES ODISH

En l'albor dels temps, O, la mare bruixa, regnava amb l'ajuda de la màgia i era respectada per la humanitat.

O tingué dues filles, Od i Om, a qui transmeté el seu saber.

De la seva filla Om i la seva neta Oma sorgiren les Omar, mortals i vinculades a la vida.

De la seva filla Od i la seva neta Odi nasqueren les Odish, immortals i coneixedores dels secrets dels morts.

Les Odish s'alimentaren de la sang de les joves Omar per conservar el poder.

Les Omar s'ocultaren de les poderoses Odish, fundaren les tribus Omar i elegiren el seu clan entre els animals que poblen la Terra.

Les Odish perseguiren les Omar, generació rere generació, per beure'n la sang i viure eternament.

La mare O morí de pena i de tristesa; però, abans de morir, llançà el ceptre de poder a les entranyes de la Terra perquè no el posseís ningú i profetitzà l'arribada de l'elegida que posaria fi a la guerra de les bruixes.

Les Omar sospiren perquè un dia, no gaire llunyà, es compleixi la profecia d'O i arribi l'elegida.
«El temps —diuen estudiant les constel·lacions— és a prop.»

EL PARE

La Jocasta jeia a terra arraulida i es protegia el ventre amb les mans, mentre la pluja de cops de peu no s'aturava.

L'home estava borratxo, molt borratxo. Havia perdut tots els diners de la paga de l'últim mercant on havia treballat. Ni ell mateix sabia si s'havia emborratxat en adonar-se que s'havia quedat amb les butxaques buides o si ja ho estava abans, i l'alcohol li havia jugat una mala passada. Del que sí que estava segur era que la seva dona tenia la culpa de tot. Sempre callava i abaixava els ulls, però no era per modèstia ni respecte, sinó per menyspreu. L'escopia a la cara amb el seu silenci; el menyspreava per perdre els estreps, per perdre els diners, per perdre el temps de bar en bar i de port en port. Ho sabia tot Katàpola, tot Grècia. La Jocasta es creia una reina, una deessa, encara que visqués a la petita illa grega d'Amorgós, als confins de les Cíclades, a la fi del món. Darrere d'aquells ulls, en aparença submisos, s'hi amagava una arrogància insuportable. Ell li abaixaria els fums. Mereixia aquell càstig. Però... per què no cridava? Per què no suplicava? Per què no reconeixia la seva culpa i li demanava perdó?

I la ira creixia i creixia al ritme de la força dels peus i de la sang que esquitxava el terra.

Si més no, hi havia una cosa pitjor que la seva dona, una cosa que el treia de polleguera i contra la qual no sabia com reaccionar perquè li produïa un terror indescriptible i el deixava atuït.

Els ulls de la seva filla.

I en aquell moment, en notar la suor freda a l'esquena, va saber que ELLA el mirava. Es va girar i la va veure. Era allà, darrere la porta, fitant-lo amb odi. Els seus petits ulls grisos eren molt més perillosos que els de la Jocasta.

La seva filla només tenia quatre anys, però no semblava una nena. Fins i tot la Jocasta ho va reconèixer una vegada. «No vas ser mai una nena», va dir.

Aquella nit, com tantes altres, la petita contemplava en silenci l'escena des de l'escletxa de la porta.

—I tu no em miris! Et dic que no em miris!

La nena el va continuar mirant fixament, sense acoquinarse gens ni mica, i aquella valentia el va desconcertar.

—Ves-te'n! Ves-te'n d'aquí! Ara!

En comptes d'obeir-lo, la nena va mig aclucar els ulls i els va fixar en el peu, en aquell peu que colpejava la seva mare. I va descobrir que no podia moure'l, que el tenia immòbil, clavat.

—Deixa de mirar-me!

Era inútil. La nena no li feia cas, ho havia comprovat altres vegades. Tan aviat com apareixia l'envaïa la por. L'hauria d'haver ofegat en néixer, això és el que hauria d'haver fet, però la Jocasta no se'n separava ni un minut i li dedicava tot el seu amor, el que no li va donar mai a ell, el seu marit. Ara ja era massa tard i l'únic que se li acudia era convèncer-se que aquella nena monstruosa no havia estat mai la seva filla i que no s'havia enamorat mai de la Jocasta. Ella el va ensarronar i li va fer creure que la criatura era seva, però tot plegat era una farsa, no tenia res a veure amb elles.

—Me n'aniré lluny, molt lluny, i us morireu de gana!

Els braços van agafar el farcell, el mateix amb què havia arribat un mes abans, i els peus es van dirigir cap a la porta malgrat que no volia anar-se'n. Què feia?

—Bon vent!

Però, però... era pura fatxenderia, aquella mena de coses que sempre es diuen i que no acaben passant mai. I, en canvi, passava, el cos li dictava els passos de les paraules que pronunciava i que no desitjava dir.

—No sabreu mai més res de mi i us convertireu en unes desgraciades sense home, sense pare, sense marit!

La nena continuava impassible. Fins i tot diria que se li'n fumia tot plegat.

—Una pobra vídua i una pobra òrfena! —va cridar des del carrer.

La silueta de la nena, com un fantasma, es retallava al porxo de la casa. Sense una llàgrima, sense un bri de culpa, sense un «pare, perdona'm» a la boca.

El va treure de polleguera.

—Bruixa! Ets una bruixa, com la teva mare!

La Demèter va tancar la porta i va desitjar que el seu pare i tots els homes que maltractaven les dones s'ofeguessin al mar.

La lloba grisa

La història de la Demèter

– L'inici de –

La Guerra de les Bruixes

Des de temps immemorials, els clans de les bruixes Omar han viscut amagant-se de les sanguinàries bruixes Odish.

La Demèter, la nena oracle d'Amorgós, ignora l'abast dels poders que té fins que la seva màgia atreu la mirada de l'Odish Ate. Tot d'una, l'odi contra les bruixes i les dones, sempre latent, s'encén a la petita illa grega i destrueix la seva infantesa.

I malgrat l'Ate, les supersticions i el seu clan, la jove Demèter es nega a acatar el dictat del terror. La seva audàcia alimenta la llegenda de la lloba grisa, una esperança per a les bruixes rebels.

Traïcions, enganys, amistat i amor en aquesta primera novel·la ambientada en l'univers fascinant de *La Guerra de les Bruixes* i protagonitzada per les Omar, descendents de la mare O, les profecies de la qual anuncien l'arribada de l'elegida, una lloba que lluitarà contra les temibles Odish i les vencerà.

Una preqüela de l'aclamada trilogia fantàstica.

**MÉS D'1 000 000 D'EXEMPLARS VENUTS,
UN ÈXIT INTERNACIONAL
PUBLICAT EN 27 PAÏSOS**

edebé

www.edebe.com

9 788468 353586